

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμεθα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμοιρῆ τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίρεται δεκτὴ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διατὸ ἐσωτερικόν Δρ. 8
Διατὸ ἐξωτερικόν . . φρ. χρυσᾶ 8

Τριμὴ φύλλου λεπτὰ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομητὰ ἐγγράφονται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς
« ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ » καὶ παρὰ
τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπερ καὶ Μπέκ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Βουλῆς

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην
ἀπὸ 10 — 12. Π. Μ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπιστολὴ καὶ συμβουλαὶ ὑπὸ Κας Ἰουλιέττας Ἀδάμ. — Χριστὸς ἀνέστη. — Τύποι γυναικὸς (ὑπὸ Κας Εἰρήνης Λαχαλά). — Αἱ 13 ἱππότιδες ὑπὸ Κας Παυλίνας Ῥαδέφκη. — Ἀπορίωσις μνηστῆς (ὑπὸ Κας Εὐφροσύνης Ζ.) — Πολιτικὸν ὄσλ'τιόν. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλαὶ. — Συνταγαὶ μαγειρικῆς. — Νόστιμα. — Γνωμικὰ. — Ἐπιφυλλίς.

Ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν» λογιζέται εὐτυχὴς, ἀξιοθεῖσα νὰ κοσμήσῃ τὰς στήλας αὐτῆς διὰ πολυτίμων συμβουλῶν τῆς διασήμου δημοσιογράφου καὶ συγγραφέως Κας Ἰουλιέττας Ἀδάμ, τῆς γνωστῆς ἐν τῷ κόσμῳ τῶν γραμμάτων καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰουλιέττα Λαμπέρ.

Ὅτε ἀπετεινόμεθα πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἔξοχον Κυρίαν, ζητοῦσαι τὴν συνδρομὴν αὐτῆς ὑπὲρ τοῦ ἡμετέρου φύλλου, εἶχομεν πλήρη τὴν πεποιθήσιν, ὅτι ἡ παρακλήσις ἡμῶν ἤθελε τύχει εὐμενοῦς ὑποδοχῆς καὶ ἤθελε πληρώσει χαρὰς τὴν εὐγενῆ αὐτῆς καρδίαν.

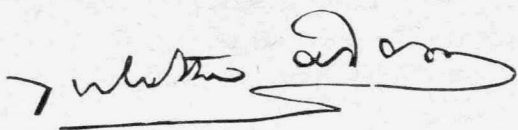
Ἡ Κας Ἰουλιέττα Ἀδάμ, ἔχουσα κύριον μέλημα τὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ὡς ἰδιαίτερον φροντίδα τὴν ἀνάπτυξιν τῆς γυναικὸς, δὲν ἦτο βεβαίως δυνατὸν νὰ μὴ χαρῆ, βλέπουσα ἐν βῆμα προόδου τῆς Ἑλληνίδος γυναικὸς, καὶ νὰ μὴ ἐνισχύσῃ τὸ βῆμα αὐτῆς τοῦτο διὰ τῶν ἐξόχων αὐτῆς φάτων, ὧν τὰ προϊόντα μεθ' ὑπερηφανείας θέλει δέχεται εἰς τὰς στήλας αὐτῆς ἢ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν.»

PARIS, le 3 avril 1887.

M a d a m e.

Rien, me venant de la chère Grèce, ne pouvait me causer une joie plus haute que la nouvelle de la création d'un journal des femmes destiné à élever le niveau moral et intellectuel de la femme grecque.—Ce que vous me dites de l'accueil reçu par vos premiers numeros complète ma satisfaction et me prouve que les Grecs n'ont pas l'esprit étroit et comprennent que le meilleur moyen de se développer pour l'homme est d'intruire sa compagne, de l'initier à ses découvertes à ses travaux, à ses recherches, enfin de ne pas la traiter . . . à la turque ! Une race où la femme progresse, progresse. Celle où la femme est abaissée, s'abaisse et périt. — Elle peut se maintenir par le courage, par le mépris de la mort, elle s'épuise malgré tout parcequ'elle dédaigne celle qui lui donne la vie : la femme.

Tous mes vœux, chère confrère, pour vos succès. Disposez absolument de moi, je vous suis entièrement acquise.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ τῆ 23 Ἀπριλίου 1887.

Κυρία

Οὐδὲν ἄλλο ἐκ τῆς προσφιλοῦς μοι Ἑλλάδος προερχόμενον ἠδύνατο νὰ μοι προξενήσῃ μεγαλητέραν ἀγαλλίασιν, ὅσπν ἢ ἀγγελία τῆς ἐκδόσεως Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν, σκοπὸν ἐχούσης τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνύψωσιν τῆς Ἑλληνίδος γυναικὸς.

Ἐκεῖνο ὅπερ μοι λέγετε περὶ τῆς ὑποδοχῆς, ἧς οἱ πρῶτοι ἀριθμοὶ τοῦ φύλλου ὑμῶν ἔτυχον, συμπληροῖ τὴν χαρὰν μου καὶ μὲ πείθει, ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν εἶναι περιορισμένου πνεύματος, καὶ ἐνοοῦσι κάλλιστα, ὅτι τελεσφορότερον μέσον εἰς ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνδρὸς εἶναι ἢ ὑπ' αὐτοῦ ἐκπαίδευσις τῆς συντρόφου του, ἢ μύησις αὐτῆς εἰς τὰς ἀνακαλύψεις του, ἐφευρέσεις καὶ ἔργα του, καὶ τέλος τὸ νὰ μὴ μεταχειρίζεται αὐτήν... à la Turque !

Ἡ φυλὴ ἐκείνη προοδεύει, ἐν ἧ ἡ γυνὴ προοδεύει. Φυλὴ ἐν ἧ ἡ γυνὴ καταπίπτει, καταπίπτει καὶ φθίνει. Δύναται ἕως νὰ διατηρηθῇ διὰ τῆς ἰσχύος, διὰ τῆς περιφρονήσεως τοῦ θανάτου, μεθ' ὅλα ὅμως ταῦτα ἐξαντλεῖται, διότι καταφρονεῖ ἐκείνην, ἧτις δίδει αὐτῇ τὴν ζωὴν τὴν γυναικα.

Δέχθητε, ἀγαπητὴ συνάδελφος, τὰς ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ φύλλου σας εὐχὰς μου. Εἶμαι ὅλως ὑμετέρα καὶ εἰς τὴν πληρὴν διάθεσίν σας.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ ΑΔΑΜ

CONSEILS DE Mme JULIETTE ADAM

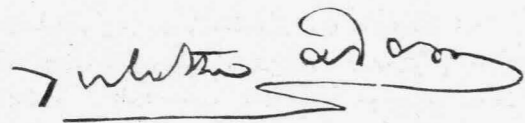
AU «JOURNAL DE DAMES»

Ne craignez pas de donner des leçons pratiques à vos lectrices. Ayez une chronique de l'élégance qui apprenne aux femmes de toutes les classes l'hygiène, la propreté, la grace. Il faut que la femme reste toujours femme. Sa masculinisation est un produit abominable des races qui n'ont point de tradition.

Ayez une chronique du ménage dans toutes les classes. Lue la paysanne, que la bourgeoise, que la grande dame apprennent à s'occuper de la maison et prennent goût comme vos mères antiques pour lesquelles le foyer tenait la première place et qui savaient le consacrer par toutes les vertus du travail.

Ne tombez pas dans l'erreur de ceux qui veulent donner à la femme une instruction exagérée qu'elle apprenne à tout comprendre, mais non à tout savoir, à moins qu'elle n'ait des facultés spéciales qu'il faut lui laisser la liberté de cultiver. La femme en général comme l'homme en général, sont faits pour construire la personne sociale. Ni l'un ni l'autre ne doivent s'acharner (ni pour leur bonheur, ni pour le jeu régulier des institutions) à être tous exceptionnels. Ils se doivent le bonheur et ils doivent à leur pays d'assurer sa sécurité et son bien-être, ils ne lui doivent pas d'être tous célèbres. L'instruction à outrance est dangereuse en ce moment. Elle fait croire que la société doit à ceux qu'elle instruit des situations correspondantes à leur instruction; or si la société distribue éneusement le premier bienfait de l'instruction, elle ne peut pas en créer vis-à-vis d'elle des exigences qu'elle ne peut satisfaire. Il faut donc qu'en créant une force nouvelle, elle en calcule l'impulsion et le bienfait définitif.

Ah, Madame, que de choses à dire, que les femmes seules peuvent dire, car elles n'ont pas, elles, d'ambition à menager et d'électeurs à satisfaire.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΤΗΣ Κας ΙΟΥΛΙΕΤΤΑΣ ΑΔΑΜ

ΠΡΟΣ

ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Χορηγείτε πρακτικά μαθήματα εις την Έλληνίδα γυναίκα. Ασχοληθήτε εις την ανάπτυξιν του αίσθηματος της φιλοκαλίας αυτής εν άπάσαις ταίς τάξεσι, διότι δι' αυτού επιτυγχάνεται ή πραγματοποίησις των περι καθαριότητας, ευκοσμίας και υγιεινής όρων.

Η γυνή όφείλει να μένη πάντοτε γυνή· προσπαθούσα ν' άφρομιοθῆ προς τον άνδρα, ήτοι να άνδρισθῆ, παρουσιάζει εκτροματικόν τι προϊόν φυλής μη έχούσης ιστορίαν.

Καταχωρίζετε εν τῇ Έφημερίδι ύμων πάντοτε δελτίον άφορών εις τὰ του οικου και αποβλέπον εις όλας τὰς τάξεις, να τοιουτοτρόπως και ή χωρική και ή αστή και ή μεγάλη της άριστοκρατίας Κυρία μάθωσι (να καταγίνωνται ευχαρίστως εν τούτω, όπως αι άρχαίαι μητέρες ύμων, δι' ας ή έστία κατείχε την πρώτην θέσιν, ήν αύται έγίνωσκον να εξαγαζώσι δια των άρετων της έργασίας.

Μη περιπίπτετε εις την πλάνην, εις ήν πολλοί μέχρι σήμεραν περιέπεσαν, επιδιώξαντες δια την γυναίκα εκπαιδευσιν άνωτέραν του δέοντος. Η γυνή ας μάθῃ να έννοῆ τὰ πάντα και ας μην γινώσκῃ τὰ πάντα, εκτός εάν αύτη έχῃ εξαιρετικήν τινα ιδιοφυίαν και ιδιαίτεράν προς τι κλίσιν, οτε δέον να άφινηται έλευθερά προς καλλιέργειαν αυτού. Και ο άνήρ και ή γυνή καθόλου έπλάσθησαν να καταρτίσωσι τον κοινωνικόν άνθρωπον. Ουδέτερος όμως τούτων έχει την υποχρέωσιν να έντεινῃ ύπερ το δέον τὰς εκαυτου δυνάμεις (ούτε προς ίδίαν ευτυχίαν, ούτε προς έπίτευξιν της κοινωνικής προόδου και κανονικήν αυτης λειτουργίαν) όπως κατέχῃ διακεκριμένην εν τῇ κοινωνία θέσιν. Πας τις όφείλει να έργασθῃ ύπερ της εκαυτου ευτυχίας ως επίσης όφείλει εργαζόμενος να συντελέσῃ και εις την εξασφάλισιν της ευημερίας της χώρας αυτού· αλλά δεν έχει και την υποχρέωσιν να αποτελέσῃ εν αυτῇ διακεκριμένον πρόσωπον.

Η μεγάλη εκπαιδευσις και πολυμαθία είναι σήμεραν επικίνδυνος, διότι κάμνει να πιστεύῃ τις ότι ή κοινωνία όφείλει εις εκείνους τους όποιους εκπαιδεύει, να προσφέρῃ και αξιώματα ανάλογα και ανταποκρινόμενα προς την ανάπτυξιν αυτών.

Εάν ή κοινωνία διανέμῃ δαψιλῶς τὰ εκ της εκπαιδευσεως απορρέοντα αγαθά, δεν δύναται ούχ ήπτον να δημιουργήσῃ και άπέναντι αυτης αξιώσεις, ας άδυνατῆ να ικανοποιήσῃ. Η κοινωνία δημιουργούσα νέαν δύναμιν, όφείλει να υπολογίξῃ την όρμην της δυνάμεως ταύτης και να σταθμίξῃ αυτην προς άντάξιον αποτέλεσμα.

Ω! Κυρία μου, πόσα πράγματα υπάρχουν τὰ όποια μόνον ή γυνή δύναται να εῖπῃ, διότι αυτη ούτε φιλοδοξίας έχει να εξοικονομήσῃ, ούτε τὰς ψήφους των εκλογέων να προσελκύσῃ και εξασφαλίσῃ.

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ΑΔΑΜ.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ένεβαθύνάτε ποτε, φίλη άναγνώστρια, εις την μελέτην των δύο τούτων λέξεων, την περιέχουσαν πολυσέλιδον άγγελίαν χαρῆς δια το άνθρώπινον γένος, άφου δι' αυτών επισημαγίζεται ή συμπιλίωσις του πατρός μετά των τέκνων, του δημιουργου μετά του δημιουργήματος;

Εις τίνα δε πάλιν άνεκοινώθη το πρώτον ή χαρμόσυνος άγγελία; Εις γυναίκα. Τίς δε ο χρησιμεύσας ως όργανον δια την ένανθρώπισιν του Σωτήρος και την εκ της ένανθρωπίσεως ταύτης προκύψασαν συμπιλίωσιν του άνθρώπου μετά του Θεου; Η γυνή. Η άπλη εκείνη και άκακος παρθένος εξ ής ο Χριστός έγεννήθη, παρ' ης άνετράφη και εις τὰ στήθη της όποίας ήντλησε την άπειρον αυτού προς την ανθρωπότητα αγάπην, δια την όποιαν και έπαθεν, έμαρτύρησεν υποστάς σταυρικόν θάνατον, και τέλος άνεστη απαλλάξας το άνθρώπινον γένος της προπατορικής άμαρτίας.

Η ήμέρα λοιπόν αυτη θεωρείται δικαίως παρὰ πάντων ως επισημοτέρα του έτους, και λαμπρῶς δέον να πανηγυρίζεται ύπο του χριστιανισμού. Μετά λύπης όμως παρατηρούμεν, ότι εν Ελλάδι εκδηλοῦται πολυ ψυχρότερον ή άλλαχου ή χαρά αυτη· διότι, άφου εξαιρέσωμεν τους συνήεις πυροβολισμούς, τους συνεπαγομένους πάντοτε δυστηχήματα και πένθη προκαλοῦντας, ή ήμέρα του Πάσχα παρέρχεται μονότονως και ψυχρῶς, άνευ ζωηρότητος, άνευ ψυχαγωγίας, άνευ τέλος των εξωτερικων εκείνων πομπων και επιδείξεων, δι' ων συνήθως πανηγυρίζονται αι χαρμόσυνοι δια την ανθρωπότητα ήμέραι.

Ηθελε τις τῇ αληθεία πιστεύσει, ότι ήμεεις πανηγυρίζομεν το Πάσχα κατά την ήμέραν των Παθων και τανάπαλιν· άφου την μεν μεγάλην Παρασκευην περιβαλλόμεθα ως επι το πολυ πλουσιως και πολυτελῶς, όπως επισκεφθόμεν τους εν ταίς εκκλησίαις Έπιταφίους, μετατρέπουσαι την πληρη πένθους και θλίψεως ταύτην ήμέραν εις ήμέραν χαρμόσυνον και πανηγυρικην, άφου από εκκλησίας εις εκκλησίαν μεταβαίνομεν μετά χαρῆς και ζωηρότητος ασυνήθους, υποκλέπτουσαι ή και αγοράζουσαι των Έπιταφίων τὰ άνθη, δι' ων κοσμούμεν ως επι το πολυ τὰ στήθη ήμων, χαριεντιζόμεναι, εύφρολογούσαι και τὰς σημασίας των άνθων πολλάκις εν αυτοίς μελετώσαι· την δε νύκτα του Πάσχα, τὰς πτωχοτέρας και άπλουστερας των εσθήτων ήμων ως επι το πολυ περιβαλλόμεναι, έρχόμεθα εις την εκκλησίαν, να πανηγυρίσωμεν την του Χριστου αναστασιν. Διατι να μη μιμώμεθα τὰς εν Ρωσία αδελφάς ήμων Χριστιανάς, αΐτινες κατά μεν την μεγάλην Παρασκευην πένθος βαρῶ πενθοῦσι και διημερεύουσιν εν τῷ ναῷ του Θεου μελανιμινοῦσαι, προσευχόμεναι, μετανοοῦσαι και θρηνοῦσαι δια τὰ πάθη του Κυριου ήμων Ίησου Χριστου, και ούχι από ναου εις ναόν ως από πανηγύρεως εις πανήγυριν χαρμόσυνας και επιδεικτικῶς μεταβαίνουσαι, την δε ήμέραν του Πάσχα πανηγυρίζουσι μετ' εξαιρετικῆς επισημότητος,

άνταξίας της πολυστημάντου ταύτης ήμέρας δια την ανθρωπίνην παλιγγενεσίαν;

Ευχόμεναι δε και επιθυμοῦσαι, όπως και παρ' ήμιν ή ήμέρα αυτη περιβληθῇ ύπο της άρμολοζούσης αγγλης, θέλομεν προσπαθήσει να σκιαγραφήσωμεν εστω και ατελῶς εικόνα τινά του Πάσχα εν Ρωσία, έφ' όσον αι κατά την εκεί διαμονήν μας έντυπώσεις και αναμνήσεις μας βοηθώσιν ήμας εις τούτο.

ΠΑΣΧΑ ΕΝ ΡΩΣΙΑ

Άφου καθ' όλην τῇν εβδομάδα των Παθων οι Ρωσοι και αι Ρωσίδες εκτελέσωσιν αυστηρῶς τὰ θρησκευτικά αυτων καθήκοντα, το μέγα Σάββατον πασα καλή οικοδέσποινα ασχολείται αποκλειστικῶς εις την κατασκευην των λεγομένων «Πασχων», ειδος Τουρτων ισουψων, το άνω μέρος των όποιων διακοσμεῖται ύπο ζαχαρινου εξ άνθων στεφάνου και εν τῷ μέσῳ των όποιων εξέχει λευκός άμνός, φέρων επ' ωμων την ερυθράν της νίκης σημαίαν, το σύμβολον τούτο της αθωότητος και ακακίας, το από της προπατορικής άμαρτίας απαλλάξαν το άνθρώπινον γένος.

Τὰς Πάσχας ταύτας φέρουσι την νύκτα εις το προαύλιον της εκκλησίας, ένθα ο ιερεύς μετά την Αναστασιν αγιάζει αυτὰς ψάλλον επ' αυτων το Χριστός βὰς κρῆς. Κατά το μεσονύκτιον δε, την ωραν ακριβῶς καθ' ήν και παρ' ήμιν τελείται ή της Αναστάσεως τελετή, αι Κυρία πασων των τάξεων ένδύονται την επίτηδες δια το Πάσχα προετοιμασθῆσαν πλουσίαν λευκήν εσθήτα, μετά των ταύτη παρεπομένων λευκων χειροκτίων, υποδημάτων κ. ά. και ούτω ως λευχειμονούσαι νύμφαι πλημμυροῦσι την εκκλησίαν, συνοδευόμεναι ύπο των εν επισήμῳ επίσης περιβολῇ συζύγων, πατέρων και αδελφων και αποτελοῦσαι ωραιοτάτην και εὔσομον εκ λευκανθῆμων ανθοδέσμην, ης ή θεα μόνη πληροῖ χαρῆς, σεβασμου και ένθουσιασμου τον πρώτην φοράν βλέποντα αυτην ξένον· άλλως τε και οι καθ' όλον το διάστημα της τελετης ήχοῦντες τον βαρυν εκείνον, μονότονον και επιβλητικόν ήχόν των κώδωνες, ή άρμονική συναυλία των εκκλησιαστικων μουσικων, το βαθύφωνον, μεγαλοπρεπές και επιβλητικόν των ιερέων και διακόνων εμπνεοῦσι σεβασμόν βατραείας και χαρμόσυνον εκστάσεως και τον πεπωρωμένην καρδίαν έχοντα άνθρωπον.

Υπ' αληθους κατελήφθην μαγείας, οτε το πρώτον εύρέθη εν τῇ επισήμῳ ταύτη παννυχίδι, καθ' ήν πλείους των χιλίων ψυχων συνωστίζοντο έντός μεγαλοπρεπούς ναου. Μετά τοσούτου δε προσείχον εις την θεϊαν τελετην σεβασμού, τοιαυτη σιγή και τάξις εβασίλευον, ως τε δικαίως ήδύνατό τις να εῖπῃ, οτι το σύνολον των ανθρωπων τούτων απέτέλει εν και μόνον σώμα, οὔτινος ή ψυχή ανερχομένη μετά των

ΣΥΝΤΑΓΑΙ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ

Άρνι τῆς σούβλας. — Τὸ τόσον παρ' ἡμῖν σύνθητες κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἄρνι ψητὸν γίνεται νοστιμώτερον, ἐὰν σφαγῆ δύο τοῦλαχιστον ἢ τρεῖς ἡμέρας πρὸς τοῦ Πάσχα. Μετὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τρυπάτε αὐτὸ εἰς πολλὰς τοῦ σώματος διευθύνσεις· κατασκευάζετε δὲ σάλτσαν δι' ἐλαίου λεμονίου, ἐνὸς κρομμύου, ἄλατος, πεπέρεως, μαϊντανοῦ καὶ φύλλων λεμονιάς· κτυπάτε πάντα ταῦτα ἐνὸς δοχείου, ἀναμιγνύετε ἐντὸς αὐτῆς καὶ 3—4 σκελίδας σκόρδου τὰ ὅποια τρίβετε διὰ τῆς ξύστρας· ἀλλεῖψετε κατόπιν τὸ ἄρνιον μὲ τὴν ἀνωτέρω σάλτσαν πρῶταν καὶ ἐσπέραν ἐπὶ δύο ἡμέρας. Τὴν τρίτην περνάτε αὐτὸ εἰς τὴν σούβλαν καὶ τὸ ψήνετε ἐπὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν, ἐπὶ δυνατῆς πυρᾶς βρέχουσαι αὐτὸ κατὰ διαλείμματα διὰ τοῦ ὑπολοίπου τῆς σάλτσας. Τὸ ψητὸν τοῦτο εἶναι τρυφερώτατον, νοστιμώτατον καὶ ἀρωματικώτατον.

Ποδαράκια ἁρνιῶν. — Τσουρουφλίσατε αὐτὰ καλῶς· καθαρίσατε καὶ λευκάνετε μετὰ προσοχῆς· ἀφαιρέσατε τὸ μεγαλείτερον ὄστου. βράζετε ἰδιαιτέρως ἐντὸς 100 δραμιῶν ὕδατος, ἐμπεριέχοντος δύο ἢ τρία κοχλιάρια ἀλεύρου (φαρίνης εὐρωπαϊκῆς) διαλελυμένου καὶ 15 δράμια ὄξους, 50 δράμια ἀλείμματος χοιρίνου, 50 δράμ. πάχους βοείου νεφροῦ χωρισμένου εἰς λεπτάς φέτας. 2 κρομμυδάκια φρέσκα, δύο καρότα, 2 ρίζας μαϊντανοῦ, 3 καρφιά γαρουφάλου, 2 σκελίδας σκόρδου, πέπερι ἀκοπάνιστον, ἄλας καὶ δύο φύλλα δάφνης. Βράζετε πάντα ταῦτα καλῶς περνάτε αὐτὰ ἀπὸ τὸ τρυπητὸν· ἐντὸς δὲ τῆς σάλτσας αὐτῆς βράζετε τὰ ἐκκοκαλισθέντα ποδαράκια ἐπὶ μικρᾶς καὶ ἀσθενούς πυρᾶς ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ὥρας.

Μετὰ ταῦτα θέτετε ἐντὸς ἄλλης κατασκόλας ἐν καλὸν τεμάχιον βουτύρου, ἐν κοχλιάριον φαρίνας διαλελυμένης ἐντὸς ζωμοῦ κρέατος, ρίπτετε ἐντὸς αὐτῶν τὰ βρασθέντα ἤδη ποδαράκια μετ' αὐτῶν δὲ καὶ μανιτάρια τοῦ κουτιοῦ (καὶ φρέσκα ἐὰν ἔχητε) ἄλας, πέπερι καὶ φύλλα δάφνης. Ἀφοῦ βράσασιν ὀλίγον, κτυπάτε καλῶς 2 ἢ 3 κρόκκους ὠῶν, ρίπτετε

βλέποντος ἀνθρώπου. Συνήθως ὅμως οἱ τόσας φάσεις μεταβάλλοντες καὶ τόσον διαφόρους ἐντυπώσεις προξενούντες ὀφθαλμοὶ του ἔμενον κλειστοί, διότι τὸ φῶς προσέβαλλεν ἀναμφιβόλως καὶ κατεκούραζε τὴν ἀσθενῆ αὐτὴν ὄψιν. Συμπληρώσατε τὴν εἰκόνα ταύτην δι' ὠτων μεγάλων, συνεχῶς ἐριθρῶν, ὠμοπλατῶν ἐξεχουσῶν, τῶν ὁποίων τὸ ὄστεῶδες δὲν ἔρχει νὰ ἀποκρύψῃ τὸ ἐπανωφόριον, μὲ χεῖρας μακρὰς τετραγώνους, δακτύλους ὄστεῶδεις μαθηματικῶν, πόδας ἀναλόγους τῶν χειρῶν, ἐνδυμασίαν καταμέλαιναν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, τὴν ὑποτιθεμένην ταύτην κομποπρεπῆ ἀμφίστιν διὰ τοὺς ἀγνοοῦντας νὰ ἐνδυσθῶσι καλλίτερον, μὲ τὴν ἀχώριστον ἐκείνην τῆς γραφειοκρατίας ὁσμῆν, καὶ θέλετε ἔχει τέλειον τὸ ὑποκείμενον μετὰ τοῦ ὁποίου θελομεν σὰς κάμει γνωριμίαν.

Καὶ ὅμως, ἵνα τις ἀντιληφθῆ τῶν λεπτομερειῶν, ἃς ἀνωτέρω ἐξεθήκαμεν, ὄφειλε νὰ ᾖναι ἐξεσηκῆμένος εἰς τοιοῦτου εἶδους μελέτας καὶ ἀναλύσεις. Ἐν συνόλῳ ἡ πρώτη ἐντύπωσης, ἡ παραγομένη ἐκ τοῦ τριακονταπενταετοῦς τούτου ἀνθρώπου, παρίστα τύπον ἐν κατωτέρᾳ κοινωνικῇ καὶ πνευματικῇ ὑποστάθμῃ ἀναγόμενον, μετὰ τῆς δειλίας τῆς προκυπτούσης ἐκ τῆς συναισθήσεως τῆς ἀδυναμίας αὐτοῦ, δειλίας μετατρεπομένης εἰς ἐπικίνδυνον μῖσος, δι' ὃν τινα ἤθελεν ἀποτολμήσει νὰ προσβάλῃ καὶ καταχρασθῆ ταύτης.

Τοιοῦτος παρίστατο εἰς τὰς ὄψεις ἐκείνων, οἵτινες δὲν εἶχον λόγους, ἵνα ἐξετάσῃ διατὶ ὁ Κύριος οὗτος ἦτον ἰσχνό-

αὐτοὺς ἐντὸς καὶ σερβίρετε. Ἄμα τὰ φάγετε, θὰ μὲ εὐχαριστήσητε βεβαίως.

ΝΟΣΤΙΜΑ

Κυρία τις ὠραιότατη, καὶ τοι τεσσαρακοντούτης. ἐνεκατεπείριζετο ὑπερηφάνως ἐντὸς μεγαλοπρεποῦς κατοπτρον, ἐν ᾧ ἐθαύμαζε τὴν εἰσέτι καλῶς διατηρουμένην καλλονὴν τῆς. Αποταθεῖσα εἶτα πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτῆς, ἣτις ἀπέειχε τὰ τῆ ὁμοιάζῃ, εἶπε: Τί θὰ ἐδίδες, τέκνον μου, ἵνα ἔχῃς τὴν καλλονὴν μου; Ὅτι θὰ ἐδίδετε, μήτηρ μου, ἀπήνητησεν ἡ κόρη, ἵνα ἔχητε τὴν ἡλικίαν μου.

Σοφὸς τις ἠσχολεῖτο ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του εἰς τὰς τακτικὰς σπουδὰς του. Αἰφνης ὑπηρετῆς κατατρομασμένος ἔρχεται πρὸς αὐτὸν φωνάζων. Αὐθέντα μου, φωτιά! φωτιά! τὸ σπῆτι καίεται. Ἄγλαρ νὰ εἰδοποιήσης περὶ τούτου τὴν Κυρία, ἀπαρτᾶ φλεγματικῶς ὁ σοφός· εἰξεύρεις, ὅτι οὐδὲν ἄναμιγνύομαι εἰς τὰ τῆς οἰκίας.

Γνωμικά.

Ἡ εὐεργεσία, ὅθεν δήποτε καὶ ἂν προέρχεται, δεόν νὰ γίνηται δεκτὴ ὡς δῶρον τῶν Θεῶν. Σενέκας.

Ἡ μητρότης εἶναι ὁ πατριωτισμὸς τῆς γυναικὸς καὶ τὸ αἷμα, ὅπερ οἱ ἄνδρες χύνουσιν ὑπερηφάνως ὑπὲρ πατρίδος, εἶναι τὸ γάλα δι' οὗ παρ' ἡμῶν ἐτρέφησαν. Μαρία Δ.

Ἐπῆρας εἶναι ὁ ἐν διαλειμμάτων θάνατος.

Μὴ καταφρόνει τὸν ἐχθρόν σου θεῶναι αὐτὸν ἐλέφαντα, κἂν μῆρμυξ ἦ. Η. Κ.

*Ζητοῦμεν συγγνώμην παρὰ τῶν κ.κ. συνδρομητῶν καὶ συνδρομητῶν ἡμῶν, ὅσοι ἔρεκεν ἀλλαγῆς διανομῆος δὲν ἐ-
labor ἐγκαιρῶς τὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς φύλλον.*

τερος τοῦ δέοντος, ἦτον πολὺ ἢ ὀλίγον πνευματώδης ἢ διακεκριμένος. Διὰ τὴν Σοφίαν, ἦτοι διὰ τὴν γλυκειὰν ταύτην ὑπαρξίν, τὴν πλήρη εὐγενείας, ἐπεικειᾶς καὶ ἀγαθότητος ὁ κ. Θεόδωρος ἦτο ἀνθρώπος σχεδὸν συμπαθητικὸς ἀκριβῶς διὰ τὴν φυσικὴν δυσμορφίαν του, ἣτις γίνεται ἐπαισθητοτέρα πρὸς τὰς γυναῖκας ἢ πρὸς τοὺς ἄνδρας. Δὲν ἐβλεπεν ἐν αὐτῷ ἢ τὸν πάσχοντα καὶ μελαγχολικὸν ἄνθρωπον, τὸν ὑπὸ τῆς φύσεως ἀδικηθέντα καὶ πρὸς ὃν ἔτεινε πάντοτε τὴν χεῖρα, κινυμένη ὑπὸ αἰσθήματος ἀληθοῦς οἴκτου καὶ συμπαθείας. Ἄλλως τε καὶ ἠγνώμωνε πρὸς αὐτὸν καὶ διὰ τὴν καταφανῆ συγκίνησιν ὑφ' ἧς οὗτος κατελαμβάνετο, ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτὴν μὲ ὕφος ταπεινὸν καὶ δειλὸν, ἀνώτερον ὅμως παντὸς κοινοῦ καὶ τετριμμένου ἐγκωμίου.

Ἐὰν ἡ καλὴ Σοφία ἐξήταξε μετὰ προσοχῆς τὸν ἄνθρωπον, ἤθελεν ἀναντιρρήτως παρατηρήσει, ὅτι πρὸ αὐτῆς ἡ φυσιογνωμία του μετεβάλλετο, τὸ βλέμμα του ἐλάμβανε βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὴν ἔκφρασιν ὑποκρύφῳ καὶ ὑπόπτῳ διαλογισμῶν, καὶ ἐὰν ἐν παρομοίαις στιγμαῖς ἐνεβάθυνεν εἰς τὸ βλέμμα τοῦτο, ἤθελεν ἀναντιρρήτως διαφύγει τοῦ στήθους αὐτῆς κραυγὴ φόβου, ὡς ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως κτηνώδους ἐκφράσεως ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, ὃν τόσον ἐπεικῶς ἀπεκάλει «ἀτυχῆ ἄνθρωπον.»

[Ἐπεται συνέχεια].